

Her satte han hen i en Krog ved et Glas Øl og søgte at samle sig lidt.

Først her, under den endelige Opgørelse af Dagens Resultater, da Spørgsmaalet om, hvad han nu skulde gribe til, ikke længer lod sig affærdige med en Talemaade, gik det tilfulde op for ham, hvor store Vanskeligheder han havde beredt sig. Han stod nu igen paa bar Bund, følte paany et stort, tomt og truende Rum omkring sig og øjnede ikke en Tilflugt. — — Jo, der var dog een. Oberst Bjerregrav. — — Ja, der var i Nødsfald endnu een. Den gale Baronesse.

Det vilde med andre Ord sige: han maatte som Dyhring og saa mange andre ofre sin Selvstændighed, gilde sit eget Jeg og gøre sig til Offentlighedens Eunuk; eller han maatte gaa i Lære hos Max Bernhardt, maatte med Omsigt udvælge sig et værgeløst Offer og kolblodigt udplyndre det. Jakobe havde ogsaa i den Henseende haft Ret. Der var vistnok ingen andre Udveje. „Og vil man Maalet, maa man ogsaa ville Midlerne.“

Nej — han blev nødt til at indrømme det — der var ikke det Stof i ham til en Verdenserobrer, som han havde troet. Han kunde ikke overvinde sig til at betale, hvad den store Lykke kostede. Eller rettere: det gik ham med Navnkundigheden og Magtfølelsen, som det før var gaaet ham med andre af Livets højt besungne Tilløkkelser, de tabte paa nærmere Hold i Værdi for ham. Han fandt den Pris, de stod i, altfor latterlig høj.

Der var En, han kom til at tænke paa i denne Sammenhæng . . . salig Neergaard. Hvordan var det, han havde sagt i sin profetiske Tale hin Dødsnat? — —

Glasdøren ud til Torvet blev i det samme slaaet op. Og ind traadte en to Meter høj, graaskægget Skikkelse i en lys Kappe og med en Kæp lagt som et Slagsværd op paa Skuldren, — Fritjof!

I sin glade Overraskelse havde Per nær raabt Navnet højt. Men som han vilde rejse sig op for at give sig tilkende, fik han pludselig Betænkkeligheder og blev siddende. Han tog endogsaa en Avis og gemte sig bag den, mens Fritjof skred forbi ind i det tilstødende Værelse.